

ÎNCHEIERE

16 iunie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Iurie Bejenaru
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de către reprezentantul legal al recurenților Viorica și Eric Apostu, Eugeniu Musteață,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Viorica și Eric Apostu împotriva Societății pe Acțiuni „Moldasig” cu privire la încasarea despăgubirii de asigurare, a penalității și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 17 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de către reprezentantul legal al recurenților Viorica și Eric Apostu, Eugeniu Musteață, a fost admis apelul declarat de către Societatea pe Acțiuni „Moldasig”, a fost casată parțial hotărârea din 12 februarie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, în partea încasării despăgubirii de asigurare pentru repararea parbrizului și în această parte a fost pronunțată o nouă hotărâre prin care a fost respinsă cererea apelanților Viorica și Eric Apostu privind încasarea despăgubirii de asigurare pentru repararea parbrizului în mărime de 24 527 lei. În rest, acțiunea a fost menținută,

c o n s t a t ă:

La data de 12 septembrie 2019, Viorica și Eric Apostu au depus cerere de chemare în judecată împotriva S.A. „Moldasig” cu privire la încasarea despăgubirii de asigurare, a penalității și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamanții au indicat că, la 24 decembrie 2018, Viorica Apostu a dobândit dreptul de proprietate asupra automobilului de model BMW 730D, n/î XXX.

Menționează reclamanții că, prin Acordul adițional din 24 ianuarie 2019, la contractul de asigurare a mijloacelor de transport cu nr. XXX din 16 iulie 2018, Viorica Apostu a fost recunoscută ca fiind asigurată și beneficiar, indicându-se faptul că despăgubirile se achită în cazurile de conducere a autovehiculului de către Viorica și Eric Apostu.

Afirmă reclamanții că, automobilul asigurat a suferit careva deteriorări și anume: pe parbriz au apărut fisuri, defecțiuni pe capotă și o zgârietură pe geamul din stânga de la șofer, astfel, Eric Apostu s-a adresa la asigurator pentru a fi reparat

automobilul, fiind întocmit procesul-verbal de constatare a pagubelor cu nr. XXX și nr. XXX, care au fost prezentate importatorului general BMW AG în RM, S.R.L. „Autospace” care au evaluat costul pentru reparație în sumă totală de 33 350 lei, însă lucrările nu au început deoarece asigurătorul a refuzat să efectueze plata.

Suștin aceștia că, la 27 iunie 2019, s-au adresat cu o cerere privind achitarea despăgubirilor de asigurare survenite însă, prin răspuns au fost informați precum că nu au completat careva cereri unde să indice toate defecțiunile și că parbrizul era defectat la data încheierii contractului din aceste considerente refuză în plata despăgubirilor cerute.

Declară reclamantii că, s-au adresat în mod repetat asigurătorului cu o cerere, prin care au prezentat raportul de expertiză din 16 iulie 2019, unde se constată că sunt mai multe cioburi pe parbriz, iar defecțiunile sunt cauzate cu certitudine de alte cioburi decât au fost invocate în mod verbal. Suplimentar, au invocat faptul că la încheierea contractului de asigurare nu au cunoscut de prezența ciobului de sticlă în parbriz, iar autovehiculul a fost inspectat de angajații asigurătorului și nu au comunicat că există careva defecțiuni.

Relevă că, nu există nici un motiv pentru care să fie refuzată achitarea despăgubirilor de asigurare, iar pentru întârziere, asigurătorul este ținut să achite asiguratului, beneficiarului asigurării și/sau păgubitului, pentru fiecare zi de întârziere, penalitate de 0,1% din suma indemnizației sau despăgubirii.

Cer reclamantii Viorica și Eric Apostu, încasarea din contul pârâtului S.A. „Moldasig”, a despăgubirii de asigurare în mărime de 33 350 lei, a penalității de întârziere în mărime de 2567 lei și 95 bani, a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 3500 lei și a altor cheltuieli de judecată.

Prin hotărârea din 12 februarie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea a fost admisă parțial. S-a dispus încasarea din contul pârâtului S.A. „Moldasig”, IDNO XXX în beneficiul Vioricăi Apostu, c/p XXX, despăgubirea de asigurare în mărime de 28 847 lei, cheltuielile de judecată compusă din taxa de stat în mărime de 865 lei și 41 bani, cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 2500 lei, în total suma de 32 212 lei și 41 bani. În rest, acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 17 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de către reprezentantul legal al apelanților Viorica și Eric Apostu, Eugeniu Musteață, a fost admis apelul declarat de către S.A. „Moldasig”, a fost casată parțial hotărârea din 12 februarie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, în partea încasării despăgubirii de asigurare pentru repararea parbrizului și în această parte a fost pronunțată o nouă hotărâre prin care a fost respinsă cererea apelanților Viorica și Eric Apostu privind încasarea despăgubirii de asigurare pentru repararea parbrizului în mărime de 24 527 lei. În rest, acțiunea a fost menținută.

În motivarea deciziei emise, instanța de apel a conchis că, soluția dată de prima instanță este în contradicție cu circumstanțele cauzei, instanța nu a constatat corect toate circumstanțele, concluziile fiind neîntemeiate și contradictorii cu materialele cauzei.

Din materialele cauzei rezultă că, la 24 decembrie 2018, Viorica Apostu a dobândit dreptul de proprietate asupra automobilului de model BMW 730D, n/î XXX.

De asemenea, automobilul asigurat a suferit careva deteriorări și anume: pe parbriz au apărut fisuri, defecțiuni pe capotă și o zgârietură pe geamul din stânga de la șofer, astfel, Eric Apostu s-a adresa la asigurator pentru a fi reparat automobilul, fiind întocmit procesul-verbal de constatare a pagubelor cu nr. XXX și nr. XXX, care au fost prezentate importatorului general BMW AG în RM, S.R.L. „Autospace” care au evaluat costul pentru reparație în sumă totală de 33 350 lei, însă lucrările nu au început deoarece asiguratorul a refuzat să efectueze plata.

La 27 iunie 2019, reclamanții s-au adresat cu o cerere privind achitarea despăgubirilor de asigurare survenite însă, prin răspuns au fost informați precum că nu au completat careva cereri unde să indice toate defecțiunile și că parbrizul era defectat la data încheierii contractului din aceste considerente refuză în plata despăgubirilor cerute. Așadar, la momentul încheierii contractului de asigurare, pe geamul din fața stângă deja existau anumite deteriorări, circumstanță care înlătură obligația asiguratorului de plată a despăgubirii de asigurare.

La 05 ianuarie 2021, reprezentantul legal al recurenților Viorica și Eric Apostu, Eugeniu Musteață, a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 17 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia recurată, calificând-o ca fiind neîntemeiată și pasibilă de casare în temeiul prevederilor art. 432 alin. (1), (2) lit. a) și (4) din Codul de procedură civilă.

Reprezentantul legal al recurenților a opinat că, instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, a apreciat arbitrar probele prezentate de către participanții la proces, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei. Suplimentar au fost indicate circumstanțe și motive identice celor din cererea de apel.

Prin prisma art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, la 08 aprilie 2021 instanța de recurs a comunicat participanților la proces recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței (f.d. 145).

Referința la cererea de recurs, în temeiul art. 439 alin.(2) Cod de procedură civilă, până la data judecării cauzei în ordine de recurs, nu a parvenit.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la 17 noiembrie 2020, iar cererea de recurs a fost depusă la 05 ianuarie 2021.

Materialele cauzei atestă expedierea și recepționarea copiei deciziei integrale participanților la proces la 17 decembrie 2020, conform scrisorii de însoțire (f.d.135). Astfel, recursul este declarat în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către reprezentantul legal al recurenților Viorica și Eric Apostu, Eugeniu Musteață, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă

încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stipulează că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În temeiul prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către reprezentantul legal al recurenților Viorica și Eric Apostu, Eugeniu Musteață, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul părților recurente cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra

Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de către reprezentantul legal al recurenților Viorica și Eric Apostu, Eugeniu Musteață.

În conformitate cu art. 433 lit. a), art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către reprezentantul legal al recurenților Viorica și Eric Apostu, Eugeniu Musteață, împotriva deciziei din 17 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Galina Stratulat